

Jézus vére megtisztít, szolgálatra hív, és örök életet ad

Kegyelem nektek és békesség! Istentől, a mi Atyánktól, és a mi Urunktól, Jézus Krisztustól! Ámen. Kedves Testvéreim! Hallgassátok meg a mai nap igéjét, ahogyan megírva találjuk a Zsidókhoz írt levél 9. fejezetének a 11.-től a 15. verseiben a következőképpen: „Krisztus pedig mint a jövődő javak főpapja a nagyobb és tökéletesebb sátoron át jelent meg, amely nem emberkéz alkotása, azaz nem e világból való. Nem is bakok és bikák vérével, hanem a tulajdon vérével ment be egyszer s mindenkorra a szentélybe, és örök váltságot szerzett. Mert ha bakok és bikák vére és tehén hamva a tisztátalanokra hintve megszentel, vagyis külsőleg tisztává tesz, akkor Krisztus vére, aki örökkévaló Lélek által önmagát áldozta fel ártatlanul az Istennek, mennyivel inkább megtisztítja lelkiismeretünket a holt cselekedetektől, hogy szolgáljunk az élő Istennek. Így tehát új szövetség közbenjárója lett Krisztus, mert meghalt az első szövetség alatt elkövetett bűnök váltságaért, hogy az elhívottak elnyerjék az örökkévaló örökség ígéretét.” Megváltó Krisztusunk! Nem is tudjuk, hogy hogyan köszönjük meg neked azt, hogy a mi emberi formánkba beleszorítottad a Te isteni fenségedet, és eljöttél erre a földre. Köszönjük, hogy mindvégig kitartottál megváltó küldetésedben – még a keresztfagyötrelmes kínjaiban is. Köszönjük Urunk, hogy odaszegezted a mi bűneinket a keresztfára. Kérjük: érezhessük meg azt, ahogyan Te szolgálatra hívsz, és küldesz minket. Adjon nekünk erőt az, hogy a Te kiontott véred nemcsak megtisztulást, hanem örök életet is adott nekünk. Ámen.

Kedves Testvéreim! **A böjti idő mai, ötödik vasárnapja az ítélet vasárnapja. A zsoltáros is így kiált fel: „Ítéld meg engem Istenem!”** Ilyenkor érezzük meg annak a fekete lepelnek a súlyát, amivel le van takarva a keresztfára. Jaj... Együtt kiáltunk fel Jóbbal: „Hogyan lehetne igaz a halandó Isten előtt, hogyan lehetne tiszta, a ki asszonytól született? Nézd a holdat, az sem ragyogó, még a csillagok sem tiszták az ő szemei előtt. Mennyivel kevésbé a halandó, aki féreg, és az embernek fia, a ki hernyó?” (Jób 25,4-6, Károli-fordítás) **DE! De: a mai bevezető zsoltár nem áll meg ott, hogy „Ítéld meg engem Istenem!”** Emlékszik valaki arra, hogy hogyan is folytatódott? ... és ments meg engem, mert te vagy oltalmazó Istenem! **A mi oltalmazó Istenünk ítélete: a mi megmentésünk.**

Hogyan mentette meg Izráel egykori népét a főpap? Minden évben egyszer, az engesztelés napján, a szombatok szombatján, a böjtök böjtjén, Jom Kippur ünnepén a főpap bement a jeruzsálemi Templom legbenső szobájába, a szentek szentjébe, ahol megvallotta Izráel népének bűneit, és bűnbocsánatért esedezett. Ekkor mondhatta ki a főpap egyedül Isten valódi nevét, amiért Isten halállal sújtott volna bármikor bárki mást. Ha mindezek után a főpap élve jött ki a szentek szentjéből, akkor nép üdvívalgásban tört ki, mert ez azt jelentette, hogy Isten megbocsátotta nekik az abban az évben elkövetett bűneiket. Utána a főpap vétekáldozatként bikát és kecskét áldozott.

Hogyan mentett meg minket a mi oltalmazó Istenünk? Isten a földre küldte egyszülött Fiát, „aki Isten formájában lévén nem tekintette zsákmánynak, hogy egyenlő Istennel, hanem megüresítette önmagát, szolgai formát vett fel, emberekhez hasonlóvá lett, és emberként élt; megalázta magát, és engedelmes volt mindhalálig, mégpedig a kereszthalálig” (Fil, 2-6-8). Jézus Krisztus 100%-ig emberként élt, de ugyanakkor 100%-ig isten is maradt. Jézus akármelyik pillanatban le tudott volna szállni a keresztről. Jézust nem a szögek tartották a kereszten, hanem az irántunk érzett szeretet. És ezzel Jézus „eltörölte a követeléseivel minket terhelő adóslevelet – amely minket vádolt – eltávolította azt az útból, odaszegezve a keresztfára” (Kol 2,14).

Olvastuk a Márk passióban az előbb: amikor Jézus meghalt, a jeruzsálemi Templomnak a legbenső szobáját, a szentek szentjét a többi résztől elválasztó kárpit „felülről az aljáig kettészakadt” (Mk 15,38). A „felülről” itt fontos. A kárpitot nem egy földrengés, hanem maga Isten szakította ketté. Azaz: Jézus halálával megnyílt a szabad út mindenki számára (*a te, te, te, te számodra és még az én számomra is*) a Mennyei Atyával való közvetlen találkozásra. Mert Jézus az Ajtó, akin ha valaki bemegy, „az megtartatik” (Jn 10,9). Azaz mindezt összefoglalva: a mi Urunk, **Jézus „nem a bakok és a bikák vérével, hanem a tulajdon vérével ment be egyszer és mindenkorra a szentélybe, és örök váltságot szerzett”** (Zsid 9,12) nekünk mindannyiunknak.

Mi tehát a különbség tehát Izráel főpapjának egykori áldozata és Jézus áldozata között?

1. Jézus megváltása nem ideiglenes, hanem állandó. Egyszer történt meg, a kereszten. Nem kell évente megismételni. **2.** Jézus megváltása nem jelképes megtisztulást ad, hanem valódit és teljeset. **3.** Jézus nem egy földi főpap kultikus áldozatát mutatta be, hanem Jézus, a mennyei főpap saját magát áldozta fel, és vállalta azt a halált, amelyet bármikor képes lett volna megakadályozni.

Jézusnak a kereszten kiontott vére az, ami megtisztít minket a bűneinktől (Zsid 9,14). Hadd mondjak el erről a történetet. Az egyik lelkigyakorlaton elsőként érkeztem a terembe. Az volt a szokás, hogy ahova az első alkalommal leültél, ott kellett ülnöd az egész idő alatt. Ahogyan nézegettem, hogy melyik is lenne a „legjobb hely”, a tekintetem egy gyönyörű szoborra esett: Mária tartott egy hatalmas erőt sugárzó gyermek Jézust. A szoborral éppen szemben volt egy szék. Ráadásul a szék felett volt a feszület. „Dejó!” – gondoltam magamban – „Ha erre a székre ülök, akkor egyszerre látom a szép szobrot, és közben csorog rám Jézus vére a keresztről, amely folyamatosan megtisztít engem.” Gyorsan le is ültem oda. Imádságba merültem. Amikor felnéztem, már tele volt a terem. Rátévedt a szemem a szép szoborra, és köszönetet mondtam Istennek, hogy ilyen jó helyre ültetett. Aztán magam fölé néztem a keresztre. És itt jött a nagy pofára esés... A szobor és a kereszt ugyanis nem pontosan átellenben szemben voltak egymással. Azaz: Jézus vére nem rám, hanem a szomszédomra csorgott. „Istenem! Hát hogyan lehetek én ennyire példátlanul hülye? Hát amikor 'ilyen jól' kinéztem ezt a helyet, és leültem az üres teremben, akkor miért nem néztem magam fölé? Ha szomszéd helyre ültem volna, akkor ugyanolyan jól látnám a szobrot, és még meg is tisztulnék...” Ahogyan így zsörtölődtem magamban, egyszer csak mérhetetlenül nagy nyugalom szállt meg. Urunk rám mosolygott és ezt kérdezte: „Hát nem érzed, hogy teljesen mindegy, hogy hol ülsz? Az én vérem akkor is már régen megtisztított téged?” Ez az akkor megkapott nyugalom azóta is bennem maradt. Kedves Testvérem! Mindegy, hogy hol ülsz, vagy állsz. Krisztus vére mindenhol megtisztít téged – ha hittel hiszel Urunkban.

Jézus nemcsak megtisztít bennünket, hanem a saját közelségébe hív, és közvetlenül ez után el is küld minket, „hogy szolgáljunk az élő Istennek” (Zsid 9,14). Fontos tehát az, hogy teremtsünk időt az életünkben arra, hogy Jézus közelébe kerülhessünk. Nem fizikailag, hanem lelkileg. Imádságban, elmélyülésben, sétában, étkezésben, vagy: éhezésben – ki-ki a maga módján. És fontos az is, hogy e közben megérezzük, hogy Jézus mire küld el minket, milyen szolgálatot kér tőlünk. Higgyétek el, hogy az a szolgálat, ami Jézus számára fontos, annyira nyilvánvalóan ott lesz a mi életünkben, hogy semmi mással nem fogjuk tudni összetéveszteni. Olyanok leszünk, mint a bevezető zsoltár zsoltárosa: Isten világossága és igazsága vezetni fognak bennünket, és bevisznek minket Isten szent hajlékába, hogy a mi szolgálatunk és egész életünk Isten magasztalása lehessen.

Miért történik mindez meg? A 2026-os évünk igéje megadja a választ: „Isten ezt mondta: íme, újjáteremtek mindent” (Jel 21,5a). Isten – Krisztus értünk ontott vérével a kereszten – új szövetséget adott nekünk (Zsid 9,15). Olyan szövetséget, amely a szívünkbe van belevésve, és olyan szövetséget, amely örök, Istennel közös életet ad nekünk. Örvendezzünk ennek testvéreim! Az Úr azért halt meg, hogy harmadnapra feltámadjon, és feltámasszon majd minket is egy örök és teljes életre. Halleluja! Ámen.